

JEFF
LINDSAY

CRIME MASTERS

JEFF
LINDSAY

DRAGUL ȘI DEVOTATUL

DEXTER

Traducere din limba engleză
de Răzvan Năstase

PALADIN

*Pentru Tommie și Gus,
care cu siguranță au așteptat îndeajuns de mult.*

Capitolul 1

Din nou aceeași lună grăsană, care atârna atât de greu în noaptea tropicală, strigând de pe cerul roșiatic în urechile tremurânde ale acelei voci bine cunoscute și îndrăgite din umbră, Călătorul Întunecat, cuibărit pe bancheta din spate a unui Dodge K, mașina sufletului ipotetic al lui Dexter.

O lună nemernică, un Lucifer gură-bogată, cu o căutătură piezișă, strigând de-a curmezișul unui cer golit de stele către monștrii nocturni de dedesubt, chemându-i să iasă în locurile lor de joacă încântătoare. Chemându-l, de fapt, pe monstrul care pândea chiar acolo, îndărătul unui leandru, cu pielea dungată de la umbrele pe care lumina lunii le prefigurează printre frunze, cu toate simțurile ascuțite, de parcă ar aștepta momentul potrivit pentru a sări din beznă. E Dexter, în întuneric, ascultând groaznicele sugestii șoptite, care se revarsă neîntrerupte spre ascunzătoarea mea.

Dragul meu suflet întunecat mă silește să-mi înfig ghearele acum luminate de lună în carnea atât de vulnerabilă aflată de partea cealaltă a gardului viu. Dar momentul nu-i tocmai potrivit, așa că aștept, privind cu luare-aminte cum trece pe lângă mine victima care nu bănuiește nimic, cu ochii larg deschiși, știind că e cineva la pândă, dar fără să aibă habar că eu sunt *aici*, la doar trei pași, în tufiș. Aș putea foarte bine să mă strecor afară ca un tăiș, așa cum sunt de fapt, și să-mi fac treaba minunată, dar în schimb mă mulțumesc să aștept, presimțit și totuși nevăzut.

O clipă îndelungată și tainică se strecoară tiptil în cea care urmează, și totuși nu găsesc prilejul cel mai potrivit; saltul,

brațul întins, încântarea rece care mă cuprinde în timp ce văd cum groaza se-așterne pe chipul victimei mele...

Dar nu. Ceva nu merge.

Iar acum e rândul lui Dexter să resimtă furnicături discrete în spate, bătaia de aripi a fricii în vreme ce mi-e tot mai limpede că cineva mă vânează *pe mine*. Cine știe ce altă faptură a nopții simte chiar acum aceeași stare interioară absurdă în vreme ce *mă* privește de undeva din apropiere – iar gândul ăsta nu-mi place câtuși de puțin.

Și precum pocnetul scurt al unui tunet, o mână zglobie se ițește de nicăieri și se abate asupra *mea* cât ai clipi, și nu mai apuc decât să trag cu coada ochiului la dinții scânteietori ai unui băiat de nouă ani din vecini.

— Te-am prins! Ptiu, unu, doi, trei, Dexter!

Și, cu viteza sălbatică a ăstora mici, toți ceilalți ies la iveală, chicotesc ca apucații și țipă la mine, în vreme ce eu rămân stingher și umilit în tufiș. S-a sfârșit. Cody, băiatul de șase ani, se holbează la mine dezamăgit, de parcă Zeul Nopții Dexter și-a lăsat de izbeliște Marele Preot. Astor, sora lui de nouă ani, se alătură larmei copiilor înainte să se împrăștie iar în întuneric, spre noi și încâlcite ascunzători, lăsându-mă atât de singur și rușinat.

Dexter iar a fost luat pe nepregătite. Și acum Dexter trebuie să se *pună*. Din nou.

Te-ai putea întreba cum e cu puțință una ca asta? Cum se poate reduce la atâta lucru vânătoarea de noapte a lui Dexter? Până acum, a existat întotdeauna un prădător temut și țicnit așteptând atenția unui Dexter temut și țicnit – și iată-mă, pândind o conservă goală de ravioli, marca Chef Boyardee, care n-a greșit cu nimic altceva decât că sosul din ea n-avea pic de gust. Iată-mă, irosind timp prețios pentru a pierde un joc pe care nu l-am mai încercat de când aveam zece ani. Mai rău, eu trebuie să *mă pun*.

— Unu. Doi. Trei! strig eu, același jucător cinstit și onest dintotdeauna.

Cum se poate una ca asta? Cum e posibil ca Diavolul Dexter să simtă apăsarea acelei luni și să nu-și facă veacul printre măruntaiele cuiva, luând viața cuiva care trebuie neapărat să se supună judecății lui aspre? Cum e cu puțință ca într-o noapte ca asta Răzbunătorul Rece să nu se învoiască să dea o tură alături de Călătorul Întunecat?

— Patru. Cinci. Șase.

Harry, înțeleptul meu tată adoptiv, m-a învățat echilibrul cumpătat între Nevoie și Cuțit. A luat un puști în care se întrevea dorința imposibil de oprit de a ucide – nicio schimbare aici – și l-a preschimbât într-un bărbat în toată firea care omora doar criminali; Dexter, copoiul care nu-i de rasă pură, cel care se ascunde în spatele unui chip aparent uman și care-i dibuiește pe criminalii-n serie cu adevărat răi, careucid fără stil și discernământ. Aș fi ajuns și eu unul dintre ei dacă nu ar fi existat Planul lui Harry. „Sunt mulți oameni pe lumea asta care-și merită soarta, Dexter“, așa mi-a spus minunatul meu tată adoptiv polițist.

— Șapte. Opt. Nouă.

M-a învățat cum să-i dibuiesc pe acești tovarăși de joacă, apoi cum să mă asigur că merită o atenție din partea mea și a Călătorului meu Întunecat. Și, în plus, m-a învățat cum să scap basma curată, genul de treabă pe care ți-o poate arăta numai un polițist. M-a ajutat să-mi construiesc o existență plauzibilă și-o ascunzătoare firească, și m-a tot bătut la cap cum că trebuie să-mi găsesc locul undeva și să mă arăt cât se poate de normal în orice privință.

Am învățat, de asemenea, cum să mă-mbrac la patru ace, să zâmbesc, să mă spăl pe dinți. Am devenit un om fals ideal, în stare să rostească toate acele lucruri stupide și fără rost pe care și le spun oamenii unii altora cât e ziulica de lungă. Nimeni nu bănuia ce se ascundea în spatele zâmbetului meu prefăcut. Nimeni în afara surorii mele vitrege, Deborah, desigur, dar până și ea începea să-mi accepte adevărata fire. La urma urmei, aș fi putut să fiu mult mai rău. Aș fi putut deveni

un monstru vicios și nesățul, care omora întruna, lăsând în urma lui munți de carne stricată. În schimbă, iată-mă, de partea adevărului, justiției și a stilului de viață american. În continuare un monstru, desigur, dar m-am curățat binișor după aceea, am devenit monstrul *nostru*, îmbrăcat în alb, roșu și albastru, 100% virtute sintetică. Și-n nopțile acelea în care luna e mai apăsătoare ca oricând, îi găsesc pe ceilalți, cei care profită de nevinovați și nu respectă regulile jocului, și-i fac să dispară în bucățele mici, împachetate cu grijă.

Formula asta elegantă a funcționat de minune de-a lungul anilor de fericită lipsă de umanitate. Între momentele de distracție, mi-am păstrat stilul de viață perfect mediocru într-un apartament ca oricare altul. Nu-ntârziam niciodată la muncă, făceam întotdeauna glumele cele mai potrivite cu colegii mei și eram mereu dispus să dau o mână de ajutor, fără a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala, fix cum mă învățase Harry. Viața mea de robot era cuminte, echilibrată și avea o valoare socială izbăvitoare.

Până acum. Într-un fel sau altul, iată-mă, într-o noapte ideală jucându-mă cu niște copii, în loc să mă joc de-a Despicarea Măcelarului cu un amic ales pe sprânceană. Și-n doi timpi și trei mișcări, aș putea, după ce jocul se va fi încheiat, să-i iau pe Cody și Astor și să-i duc înapoi mamei lor, Rita, iar ea mi-ar aduce o doză de bere, i-ar trimite pe copii la culcare și s-ar cuibări lângă mine pe canapea.

Cum se poate una ca asta? Călătorul Întunecat o fi cerut pensie anticipată? Se înmuiase Dexter? Nu cumva, după un hol lung și întunecat, dădusem colțul, ajungând într-o fundătură nepotrivită, și mă transformasem într-un Dexter Domestic? Voi mai așterne oare o picătură de sânge pe o lamelă curată de sticlă, așa cum făceam întotdeauna, savurându-mi trofeul de vânătoare?

— Zece! Cine nu e gata, îl iau cu lopata!

Da, chiar așa era.

Dar încotro mă-ndreptam?

Totul a început, desigur, cu sergentul Doakes. Orice supererou trebuie să aibă un vrăjmaș de când lumea, iar el era dușmanul meu. Nu-i greșisem cu absolut nimic, și totuși omul se hotărâse să mă hăituiască, să mă-ndepărteze de treaba minunată pe care-o făceam. Eu și umbra mea. Ironia sortii: eu, un analist sânguincios al urmelor de sânge pentru taman aceeași secție de poliție pentru care lucra și el – astfel încât ne aflam în aceeași echipă. Oare era corect din partea lui să mă urmărească așa, doar pentru că din când în când mă mai ocupam și cu activitățile mele nocturne?

Îl știam pe sergentul Doakes mult mai bine decât mi-aș fi dorit, și mult mai mult în afara simplei noastre legături profesionale. Îmi făcusem un scop în viață din a afla mai multe despre el dintr-un motiv simplu: niciodată nu mă plăcuse, în ciuda faptului că-s tare mândru să fiu așa de vesel și de șarmant, de nivel mondial, ce mai. Dar se pare că Doakes își dădea seama că totul era fals; mărinimia mea contrafăcută ricoșa în fața lui ca gâzele de iunie lovite de un parbriz.

În mod firesc, treaba asta mă făcea tare curios. Serios, acum, ce soi de om putea să nu mă placă? Și astfel am început să-l descos nițel și am aflat. Genul de om care putea să nu-l placă pe Fermecătorul Dexter era afro-american, avea patrușopt de ani și deținea recordul departamentului pentru ridicarea de greutate. Potrivit zvonurilor pe care le-am prins din zbor, era veteran de război, și de când se alăturase departamentului nostru, fusese implicat în mai multe schimburi de focuri care s-au lăsat cu victime, dar fuseseră toate considerate îndreptățite de cei de la Afaceri Interne.

Dar, mai important decât toate astea, descoperisem faptul că undeva, în spatele furiei profunde care-i ardea mereu în priviri, răsună ecoul chicotelii propriului meu Călător Întunecat. Era doar un clinchet stingher și discret, scos de un clopoțel cât se poate de mic, dar eram sigur că-l aud. Doakes își împărțea spațiul intim cu ceva anume, întocmai ca și mine. Cu siguranță nu era vorba de același lucru, dar era ceva cât se

poate de similar, o panteră pe măsura tigrului meu. O fi fost Doakes polițist, dar era și un criminal cu sânge rece. N-aveam vreo dovadă limpede, dar eram cât se poate de sigur de asta, fără să-l văd cum îi face praf laringele cuiva care traversează neregulamentar.

O ființă rațională și-ar putea închipui că eu și cu el am putea găsi un teren comun de discuție; să bem o cafea, de pildă, timp în care să ne comparăm Călătoria, să vorbim despre domeniul nostru de activitate și să discutăm amical despre diverse tehnici de dezmembrare. Dar ți-ai găsit: Doakes voia să mă vadă mort. Iar mie mi se părea dificil să-i împărtășesc punctul de vedere.

Doakes lucra cu detectiva LaGuerta când ea a murit în condiții dubioase, și de atunci sentimentele lui în privința mea luaseră amploare atât cât să depășească o ură banală. Doakes era convins că aveam ceva de-a face cu moartea lui LaGuerta. Ceea ce era complet neadevărat și foarte nedrept din partea lui. Nu făcusem altceva decât să privesc – ce-i rău în asta? Desigur, îl ajutasem pe adevăratul criminal să scape, dar la ce te-ai fi putut aștepta? Ce fel de om e acela care și-ar da în vileag propriul frate? Mai ales când fratele făcuse o treabă ca la carte.

Ei bine, trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, așa-mi spun mereu. Sau cel puțin destul de frecvent. Sergentul Doakes putea să creadă ce poftea, mi-era totuna. Încă sunt foarte puține legi care incriminează gânditul, deși sunt sigur că ăia de la Washington se străduiesc din răspuțeri să le promulge. Nu, indiferent ce bănuieli va fi avut dragul de sergent în privința mea, era liber să le aibă. Dar acum că se hotărâse să acționeze în acord cu gândurile lui necreștinești, viața mea devenise un talmeș-balmeș. Dexter Dezaxatul se preschimba iute în Dexter Dementul.

De ce? Cum începuse toată treaba asta urâtă? Nu făcusem altceva decât să fiu eu însumi.

Capitolul 2

Din când în când mai sunt nopți în care Călătorul Întunecat chiar trebuie să iasă la joacă. E ca atunci când îți scoți câinele afară. Poți ignora o vreme lătrăturile și zgreptănatul ușii cu lăbuțele, dar până la urmă trebuie să ieși afară cu mica bestie.

La scurtă vreme după înmormântarea lui LaGuerta, a venit momentul în care am simțit că ar fi de bun-simț să ascult șoaptele din spate și să-ncep să pun la cale o mică aventură.

Am identificat un tovarăș de joacă perfect, un agent imobiliar care era exact ce-mi trebuia, pe nume MacGregor. Era un om vesel și fericit care vindea locuințe familiilor cu copii. Mai ales cu băieței – lui MacGregor îi plăceau băieții între cinci și șapte ani. Știam sigur că cinci dintre ei îi plăcuseră letal de mult, posibil și alți câțiva. Era deștept, cu băgare de seamă și, fără o vizită din partea Cercetașului Întunecat al lui Dexter, cu siguranță că s-ar fi bucurat de noroc încă multă vreme. E greu să dai vina pe cei din poliție, cel puțin de data asta. La urma urmei, când dispăre un copil mic, foarte puțini ar spune: „Aha! De la cine a cumpărat familia lui casa?”.

Dar, desigur, foarte puțini sunt ca Dexter. În general, așa e un lucru bun, dar de data asta a fost perfect că sunt așa cum sunt. La patru luni după ce am citit o relatare despre un băiat dispărut, mi-au căzut ochii pe un articol asemănător. Băieții erau de aceeași vârstă; asemenea detalii îmi aprind mereu

un becuț în minte și mă fac s-aud o voce asemănătoare cu cea a domnului Rogers zicând: „Salutare, vecine“!¹

Așa că am scotocit după prima povestire și le-am comparat. Am observat că în ambele cazuri ziarul profita de durerea familiei, menționând că se mutaseră recent într-o locuință nouă; am auzit un chicotit discret din umbră și am privit o idee mai atent.

Era de-a dreptul subtil. Detectivul Dexter a avut nițel de săpat, deoarece la prima vedere nu părea să fie vreo legătură. Familiile despre care era vorba trăiau în cartiere diferite, fapt care elimina din start numeroase posibilități. Mergeau la slujbele ținute de biserici diferite, la școli diferite și au folosit serviciile unor companii diferite de mutat. Dar când Călătorul Întunecat izbucnește în râs, cineva face de obicei ceva amuzant. Și-n cele din urmă am descoperit legătura: ambele case fuseseră scoase la vânzare de aceeași agenție imobiliară, una mică, din Miami de sud, cu un singur agent, un bărbat vesel și prietenos pe nume Randy MacGregor.

Am continuat săpăturile. MacGregor era divorțat și locuia singur într-o casuță din beton din Old Cutler Road, în zona de sud a Miami-ului. Avea de asemenea un iaht mic, de vreo opt metri, în Matherson Hammock Marina, adică relativ aproape de casă. Iahtul reprezenta țarcul ideal pentru copii, o modalitate de a-și păstra departe tovarășii mai tineri, într-un loc în care nu putea fi nici văzut, nici auzit, în vreme ce-și vedea de explorările lui, un adevărat loc al durerii. Pentru treaba asta avea la îndemână o cale excelentă de a scăpa de resturile nedorite; la doar câțiva kilometri distanță de Miami, Curentul Golfului oferea o groapă de gunoi aproape fără fund. Nu era de mirare că trupurile băieților nu erau niciodată găsite.

Tehnica era atât de logică încât m-am întrebat de ce nu mă gândisem chiar eu la asta pentru a scăpa de cadavre. Prostul de mine; nu-mi folosisem barca decât pentru a pleca

---

¹ Aluzie la serialul american pentru copii *Cartierul domnului Rogers* (n. red.).

la pescuit sau pentru mici croaziere prin golf. Și uite cum MacGregor găsisse o cale cu totul nouă de a savura o seară în larg. Era o idee a naibii de bună, astfel încât MacGregor a sărit imediat în fruntea listei mele. Se poate spune despre mine că sunt irațional, poate chiar illogic, de vreme ce în general nu prea-mi pasă de oameni, dar dintr-un motiv sau altul îmi pasă de copii. Și când dau de cineva care vânează copii e ca și cum i-ar fi vârat Maestrului Întunecat o bancnotă de douăzeci în buzunar ca să ajungă în capul listei. Cu mare bucurie aș fi pus la bătaie o frânghie și să-l trag la răspundere pe MacGregor pe loc – presupunând că făcea fix ceea ce părea că ar face. Desigur, trebuia să fiu absolut sigur. Din totdeauna am încercat să evit să tranșez persoana greșită, și ar fi fost mare păcat să-ncep acum, chiar dacă era vorba de un agent imobiliar. Mi s-a năzărit că modalitatea cea mai potrivită pentru a vedea cum stăteau lucrurile era să vizitez ambarcațiunea cu pricina.

Din fericire pentru mine, a doua zi ploua, așa cum plouă aproape zilnic în iulie. Dar de data asta părea că aveam de-a face cu o furtună care să țină cât e ziua de lungă, întocmai ce comandase Dexter. Îmi terminasem treaba în laboratorul de criminalistică din Miami-Dade, îi pasasem totul lui LeJeune, și-o apucasem pe Old Cutler Road. Am făcut stânga pe Matheson Hammock; întocmai cum nădăjduiam, zona părea părăsită. Dar la câteva sute de metri distanță știam că era o gheretă de pază, în care cineva aștepta cu nerăbdare să scot din buzunar patru dolari pentru fabulosul privilegiu de a fi lăsat să intru în parc. Mi s-a părut o idee bună să nu-mi fac apariția la gheretă. Desigur, economisirea sumei de patru dolari era foarte importantă, dar și mai important într-o asemenea zi ploioasă, în mijlocul săptămânii, era să nu par dubios, chestie de bază pe care vreau să o evit, mai ales când vine vorba de o pasiune ca a mea.

Pe partea stângă a drumului se afla o mică parcare, ce deservea zona de picnic. Un adăpost din piatră spongioasă

pentru picnic se afla pe dreapta, pe malul lacului. Am parcat mașina și am scos o jachetă galbenă țipătoare, impermeabilă. Mă făcea să mă simt tare nautic, fiind exact genul de obiect vestimentar pe care l-aș fi purtat într-o zi în care urma să intru prin efracție pe ambarcațiunea unui pedofil ucigaș. De asemenea, mă făcea extrem de vizibil, dar nu eram prea îngrijorat din pricina asta. Voiam să o apuc pe pista de biciclete care mergea paralel cu drumul. Era mărginită de mangrove, și în situația puțin probabilă în care paznicul și-ar fi scos capul din gheretă în ploaie, n-ar fi zărit nimic altceva decât o pată galbenă în goană. Doar un alergător dedicat, care a ieșit să-și facă tura de după-amiază, indiferent dacă era soare sau continua să plouă.

Și chiar am alergat, să tot fi fost vreo jumătate de kilometru în josul drumului. Așa cum speram, n-am zărit nici un semn de viață la ghereta de pază, așa că am alergat până în zona parării mari de lângă apă. Cel din urmă ponton pe partea dreaptă era căminul mai multor ambarcațiuni de mai mici dimensiuni decât cele de pescuit, ori decât jucăriile milionarilor care erau legate mai aproape de drum. Iahtul modest, de opt metri, al lui MacGregor, numit *Egreta*, era ancorat aproape de capăt.

Portul era pustiu, așa că am trecut cu seninătate de o poartă, depășind un semn pe care scria ACCESUL PERMIS PE PONTON NUMAI POSESORILOR DE AMBARCAȚIUNI. Am încercat să mă simt vinovat pentru încălcarea unui asemenea imperativ, dar mi-a fost peste puteri. În partea de jos a indicatorului se putea citi: PESCUITUL INTERZIS ÎN ZONA PONTONULUI ȘI A PORTULUI, așa că mi-am promis să evit pescuitul cu orice preț, treabă care m-a făcut să mă simt mai bine în privința încălcării celeilalte reguli.

Egreta să fi avut vreo cinci sau șase ani și arăta puține semne de uzură cauzate de vremea din Florida. Puntea și marginile iahtului erau frecate lună așa că am fost cu băgare de seamă să nu las urme când m-am urcat la bord. Dintr-un

motiv sau altul, încuietorile pe vase nu sunt niciodată foarte complicate. Poate pentru că marinarii sunt mai cinstiți decât cei care-și fac veacul pe uscat. În orice caz, în doar câteva secunde am desfăcut încuietoarea și m-am strecurat înăuntru la *Egreti*. Cabina nu avea mirosul stătut de mucegai încins pe care-l au atâtea ambarcațiuni care stau încuiate fie și doar pentru câteva ore în soarele tropical. În schimb, se simțea un iz vag de clor cu miros de pin, de parcă cineva ar fi frecat atât de bine totul încât nu puteau spera să supraviețuiască nici urmă de germeni sau de mirosuri.

Înăuntru era o măsuță, o cambuză și una dintre acele combinații de mini-televizor cu video, pe un raft de fier, sub care se aflau un teanc de filme: *Omul-păianjen*, *Fratele Urs*, *În căutarea lui Nemo*. M-am întrebat câți băieți o fi aruncat MacGregor peste bord ca să-l caute pe Nemo. Speram din tot sufletul ca foarte curând să-l găsească Nemo pe el. M-am dus în zona cambuzei și am început să deschid sertarele. Unul era plin cu dulciuri, iar în următorul se aflau figurine colecționabile din plastic. Al treilea era pur și simplu ticsit cu bandă adezivă.

Banda adezivă e o chestie minunată, după cum m-am convins din proprie experiență, și poate fi folosită pentru o mulțime de lucruri remarcabile și folositoare. Dar tot cred că zece role îndesate într-un sertar, pe o barcă, e un pic cam mult. Dacă, desigur, nu cumva ai nevoie de ea în cantități mari pentru un scop anume. Poate un proiect științific care implică mai mulți băieți? Doar o bănuială, desigur, bazată pe felul în care folosesc eu banda adezivă – și care firește că nu-i vizează pe băieți, ci pe niște cetățeni întru totul respectabili cum e, de pildă... MacGregor. Vinovăția lui începea să prindă contur tot mai tare, iar Călătorul Întunecat șfichiuia cu limba lui uscată de șopârlă de atâta nerăbdare.

Am coborât pe scări în zona mică și-nghesuită din față, pe care probabil că agentul nostru imobiliar o numea „apartament de clasa I”. Nici vorbă de vreun pat elegant, doar o

salteluță subțire, de spumă, peste o poliță ceva mai ridicată. Am atins salteaua și a pârâit un pic sub așternut; înveliș de cauciuc. Am rulat-o într-o parte. Au ieșit la iveală patru inele de fier înșurubate în poliță, câte unul pentru fiecare colț. Am ridicat chepengul de sub saltea.

Pe o ambarcațiune, ai bănuî c-o să descoperi destul de multe lanțuri. Dar cătușele care le însoțeau nu mi s-au părut tocmai nautice. Desigur, s-ar putea să fie o explicație foarte bună pentru asta. E posibil ca MacGregor să le fi folosit asupra peștilor arțăgoși.

Sub lanțuri și cătușe se aflau cinci ancore. Asta ar fi putut foarte bine să fie o idee excelentă pe un iaht pornit într-o croazieră în jurul lumii, dar părea un pic exagerat pentru o mică ambarcațiune de weekend. La ce Dumnezeu le-ar putea folosi? Dacă aș fi plecat cu bărcuța mea în larg, spre ape adânci, cu niște corpuri mici de care aș fi vrut să mă debarasez complet și curat, ce-aș fi făcut cu atâtea ancore? Și, firește, dacă vezi lucrurile astfel, ți se pare evident că data viitoare când MacGregor pleacă în croazieră cu un tânăr prieten, se va întoarce cu doar patru ancore sub pat.

Cu siguranță că adunam îndeajuns de multe detalii mărunte pentru a schița un tablou de ansamblu interesant. Natură moartă fără copii. Dar până acum nu găsisem nimic care să nu poată fi explicat drept o coincidență uriașă, și aveam nevoie să fiu într-un totu sigur. Aveam nevoie de o singură dovadă, covârșitoare, ceva atât de lipsit de ambiguitate încât să respecte perfect codul lui Harry.

Ceea ce am și găsit, într-un sertar, în dreapta patului.

Erau trei sertare încastrate în peretele despărțitor. Interiorul celui mai jos dintre ele părea să fie cu câțiva centimetri mai scurt decât al celorlalte două. Era posibil să fi fost construit așa, scurtat de curbura carenei. Dar studiez deja de mulți ani ființele umane, iar treaba asta m-a băgat rău de tot la bănuieli. Am tras sertarul complet și, nici urmă de surpriză,

am dat de un mic compartiment secret în spatele sertarului. Și în interiorul compartimentului secret...

De vreme ce nu sunt o făptură umană în adevăratul sens al cuvântului, reacțiile mele emoționale se limitează de regulă la cele pe care am învățat să le mimez. Așadar nu am simțit nici șoc, nici groază, nici furie ori amărăciune. Sunt emoții pe care cu greu le mimezi convingător, și, dat fiind că n-aveam un public în fața căruia să mă prefac, la ce bun să-mi bat capul? Dar am simțit o adiere ușoară și rece dinspre Bancheta Întunecată din spate strecurându-mi-se pe șira spinării și aducând frunze uscate peste podeaua creierului meu reptilian.

Puteam identifica în vrafal de fotografii cinci băieți goi, în diferite posturi, de parcă MacGregor încă și-ar fi căutat stilul definitoriu. Și da, într-adevăr, era de-a dreptul risipitor cu banda adezivă. Într-una dintre imagini, băiatul arăta de parcă ar fi fost prins într-un cocon gri-argintiu, doar cu o parte din zonele corpului la vedere. Ce lăsase MacGregor să se vadă mi-a spus multe despre el. După cum bănuiam, nu era genul de om pe care majoritatea părinților și l-ar dori drept șef de cercetași.

Fotografiile erau de calitate bună, luate din unghiuri diferite. O anumită serie ieșea în evidență. Un bărbat palid, slăbănog și gol, cu o glugă neagră pe cap stătea lângă un băiat legat strâns cu bandă adezivă, astfel încât întregul tablou arăta ca o poză lângă un trofeu. După forma și pigmentul corpului, eram aproape sigur că bărbatul cu pricina era MacGregor, chiar dacă gluga îi acoperea fața. Și, în timp ce frunzăream fotografiile, mi-au venit două gânduri foarte interesante. Cel dintâi a fost „Aha!”. Însemnând, desigur, că nu mai exista nici măcar un dubiu despre ceea ce făcea MacGregor, și-n plus că omul era norocosul câștigător al Marelui Premiu oferit de Biroul de Decontări al Călătorului Întunecat.

Dar cel de-al doilea gând, oarecum mai tulburător, a fost: cine făcea fotografiile?